

Beste Mevrouw Gorissen,
Liefste Mieke,

Toen ik te horen kreeg dat ik bij het uitwuiven van dit jaar iemand per brief mocht bedanken, dacht ik meteen en spontaan aan u. Dat is een beetje verbazend, ook voor mij, omdat ik u niet ken en omdat ik wellicht ook heel wat mensen had kunnen bedanken die ik wél ken. Toch schrijf ik deze brief voor u.

Gewoon omdat je (ik ga verder met je, ik hoop dat dat ok is) voor een fantastisch sportief en televisieeel hoogtepunt zorgde. Maar ook niet gewoon omdat het voor mij zoveel meer werd dan dat.

Net voorbij het midden van toch eigenlijk weer een rotjaar, stond je daar. Bijna uit het niets. Schitterend, prachtig, grappig ook en bovenal ontroerend. Zo ontroerend dat ik halverwege en ongeveer samen met jou letterlijk in tranen uitbarstte. Dat was al vaker gebeurd sinds het loden deken van corona over ons leven werd gelegd. Soms ook op heel banale momenten, bijvoorbeeld toen Poh werd uitgeschakeld in Masterchef Australia. Maar dit was anders. En ik liet het ook nu weer gebeuren. Coronatranen, dat zeker. Opgekropte tranen van frustratie, wanhoop, angst en onzekerheid over mijn onvrijwillig werkloze bestaan. Maar tegelijk ook tranen van vreugde, jouw vreugde die de mijne werd. En bijgevolg en bovenal tranen van deugd. Deugddoende tranen. Ik weet intussen ook dat ik verre van de enige was die op die ochtend in augustus lekker met jou mee huilde.

Daarvoor wil ik je danken Mieke. Voor die ochtend.
Maar ook omdat het is blijven plakken.

Hoe je daar in je eentje de Olympische gedachte stond te belichamen. Hoe je er na een prestatie van niets-minder-dan-goudwaarde in slaagde om ons eerst minuten lang mee te nemen op jouw tocht. Van de Ganzenstraat tot thuis. Met je klotspens, met een schreeuwende Gilbert langs je en tussen de overweldigende menigte die in jouw fantasie net zo goed “boe marathon” had kunnen roepen. Twee minuten, twaalf seconden, zonder je ook maar één keer af te vragen hoeveelste je eigenlijk was geworden. Daar zijn, en de finish halen, daar was het jou om te doen. En wij mochten twee minuten lang deelnemen aan jouw deelname. Het was Sammy, ook niet toevallig Sammy – die ik via deze weg eigenlijk ook wel eens wil bedanken voor zijn onfeilbare neus voor schoonheid. Hij was het die jou voorzichtig onderbrak om je te melden wat een topprestatie je had geleverd. En wat er toen gebeurde was niets minder dan een wolkbreuk, een tsunami, een aardbeving. Ginderachter, daar bij jou. Maar dus ook hier, achter de muren van ons oude, nieuwe huis in Mechelen, Nekkerspoel.

Honderd keer heb ik het intussen bekeken. Het lukt mij intussen ook zonder huilen maar ik snap wel steeds beter waarom het mijn hoogtepunt van dit jaar is. Het spontaan meehuilen met jou werd gaandeweg ontroering over de ontroering. Meta-ontroering. Over hoe jij daar alles

stond te zijn wat ik niet ben. Alles stond te doen wat ik niet kan. Ik die samen met meer dan de helft van Vlaanderen steeds verder weg kroop achter mijn donkere bril, onder een dikke grijze wolk, starend naar mijn half lege glas dat vanzelf verder verdampte. Het hart liefst zo ver mogelijk onder de tong. En toen kwam jij, Jennifer Jenningsgewijs, speels als de lente voorbij. Via een doorgaans kapotgeformatteerd medium, waar spontaneïteit zeldzamer is geworden dan Belgische gouden medailles, toonde je ons wat spontaan is. Tijdens dé zestiendaagse waar we met z'n allen buitensporig veel aandacht hadden voor al wat eerst, tweedst en derdst was, organiseerde jij bijna stoemelings je eigen overwinning. In een paar minuten, langer dan een flashinterview maar vele malen korter dan een dure TED-talk, leerde je ons, jouw volk, wat winnen is: het heeft niets met één, twee of drie te maken. En nog minder met eremetaal.

steun verb(l)ind

Een djoef van heerlijke eerlijkheid recht op mijn muil. En daar zat ik. Ik en vele anderen. Goudzoekers in een land zonder mijnen. Gespecialiseerd in het organiseren van ons eigen verlies. In het té hoog leggen van de lat. Voor onszelf, maar ook voor mekaar. Om er vervolgens fluitend of doodgefrustreerd onderdoor te wandelen. Goed wetend hoeveel deugd we als kleine mensjes hebben van al wat 'schoon' is, toch zo vaak 'lelijk doen' tegen mekaar. Met onze megafoons op de luidste roepers, onze spots op wat van zichzelf al het hardste blinkt, en onze algoritmes op alles wat spectaculair is en het meest oerreacties uitlokt.

Welnu, het meest spectaculaire van 2021, dat was jij Mieke. Jij en je interview. Het is hoog tijd voor meer schoonheid in primetime en minder schreeuwers. Meer kunst en minder – ik zeg zo maar iets – politiek. Meer Miekies, meer Sammy's. En met z'n allen meer en vaker winnen. Echt winnen.

Bedankt Mieke! Duizendmaal en uit de grond van mijn hart: bedankt!
(Ook en niet in het minst omdat je een leerkracht bent.)

Zeer hoogachtend,

Klaas Delrue